

BARZDYLOS

Pastaruoju metu labai jau priviso barzdylų.

Kai vyro žandai ir smakras apaugę plaukais, neįmanoma atspėti, koks jo veidas.

Ko gero, tam jis ir želdinasi barzdą. Kad kiti nežinotų, kaip atrodo.

O kai reikia praustis – gyva bėda.

Barzdylai nusiprausti veidą toks pat nelengvas darbas, kaip tau ir man išsitrinti galvą.

Trumpai drūtai, mane domina toks dalykas. Ar dažnai barzdylos prausia veidą? Kartą per savaitę sekmadienio vakarą, kaip mes? Su šampūnu?

O plaukų džiovintuvą naudoja? Ar įtrina veidą plaukų toniku, kad jis nenupliktų? Ar eina į kirpyklą apsikirpti plaukuotos marmūzės, ar patys apsikerpa nagų žirklutėmis vonioje prieš veidrodį?

Aš nežinau. Bet tu, kitą kartą pamatęs barzdylą (o tai veikiausiai nutiks, kai tik išeisi į gatvę), galbūt į jį pažvelgsi įdėmiau ir susimąstysi bent apie kai kuriuos iš šių dalykų.

PONAS KVANKA

Ponas Kvanka buvo vienas tų apžėlėlių. Visas jo veidas, išskyrus kaktą, akis ir nosį, buvo apaugęs tankiais plaukais. Šie šlykščiais kuokštais dygo net iš šnervių ir ausų landų.

Pono Kvankos nuomone, su barzda jis atrodė baisiai išmintingai ir oriai. Deja, jis klydo iš esmės. Ponas

Kvanka buvo kvanka. Apsigimęs kvanka. O dabar, sulaukęs šešiasdešimties, jis buvo kvankų kvanka.

Plaukai ant pono Kvankos veido nebuvo lygūs ir raizgūs, kaip daugumos barzdylų. Jie buvo pasistoję it spygliai ir priminė nagų šepetuko šerius.

Ir kelis gi kartus per savaitę ponas Kvanka prausdavo savo pasišiaušusį dantų šepetuko šeriais snukį?

Atsakymas: NIEKADA, net sekmadieniais.

Jis nesiprausė jau daug metų.

NEŠVARIOS BARZDOS

Puikiai žinai, kad paprastas neplaukuotas veidas, toks kaip tavo ir mano, retai prausiamas, viso labo šiek tiek susimurzina, nieko baisaus.

Bet barzda apžėlęs veidas – visai kas kita. Prie plaukų viskas kimba, ypač maistas. Kaip antai padažas, užtiškęs ant barzdos, lieka tarp plaukų. Tu ir aš nušluostom savo glotnų veidą rankšluosčiu ir kaipmat atgaunam įprastą išvaizdą, bet barzdyla to negali padaryti.

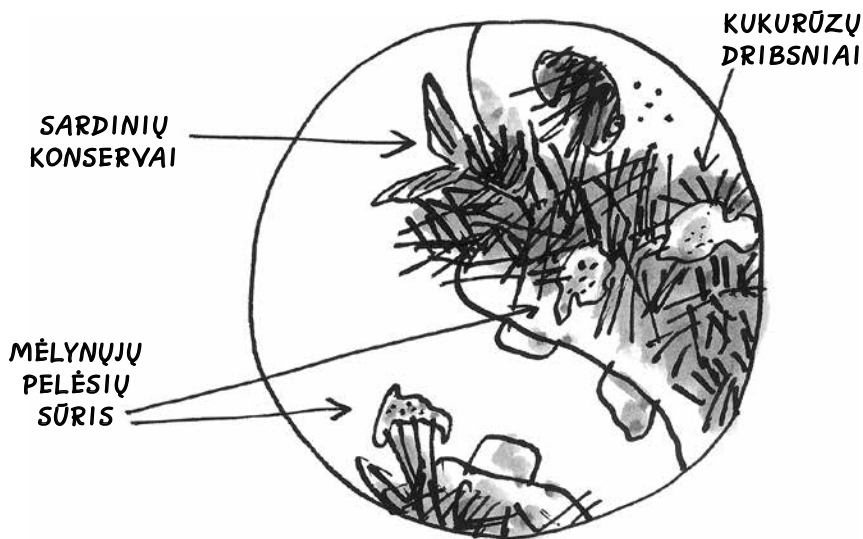
Be to, mes nebūtinai išsterliojame visą veidą maistu, ypač jei valgome atsargiai. Tačiau plaukuotis išsiteplioja visada. Įsižiūrėk į pietaujantį barzdylą ir pamatysi, kad net labai plačiai išsižiojus nieku gyvu neįmanoma nuryti šaukšto jautienos troškinių ar šokoladinių ledų, bent lašo nepalikus barzdoje.

Ponas Kvanka valgydamas nesivargindavo ir net nesistengdavo plačiai išsižioti. Todėl (ir dar todėl, kad jis niekada nesiprausdavo) jo veido plaukai buvo

amžinai apibirė šimtų pusryčių, pietų ir vakarienių trupiniais. Aišku, menkais, nes didžiuosius jis kramsnodamas nubraukdavo atgalia ranka ar rankove. Bet įsistebeilijęs (nors galvą guldaui, kad išžiūrėti nenorėtų) pamatytum mažutes sudžiūvusias kruopeles plaktos kiaušiniinės, špinatų, pomidorų padažo, žuvų pirštelių, vištų kepenėlių pašteto ir kitų šlykštynių, kurias mielai rydavo ponas Kvanka.

Jei prisikištum dar arčiau (užsiimkite nosis, ponios ir ponai), jei išmeigtum akis į ūsų šerius, pasišiaušiusius ant viršutinės lūpos, tikriausiai pamatytum didesnius gabaliukus, išvengusius brūkštelėjimo ranka, kašnelius, įstrigusius barzdoje daug mėnesių, kaip antai gurinys

kirmėlėto pažaliavusio sūrio, supelėjęs kukurūzų dribsnis ar net gliuti konservuotos sardinės uodega.

Todėl ponas Kvanka niekada nebūdavo iš tikrųjų alkanas. Iškišęs liežuvį ir pamakalavęs juo į šonus, džiuaglėse aplink burną jis visada rasdavo gardų kąsnelį pilvui palinksminti.

Vienu žodžiu, bandau jums papasakoti, koks šlykštus susmirdėlis buvo ponas Kvanka.

Be to, jis buvo bjaurus žmogėnas, ir jums tai tučtuojau paaiškės.

PONIA KVANKA

Ponia Kvanka buvo nė kiek ne geresnė už vyrą.

Žinoma, ji nebuvo barzdota. Gaila, nes veido plaukai būtų bent iš dalies paslėpę jos siaubingą bjaurumą.

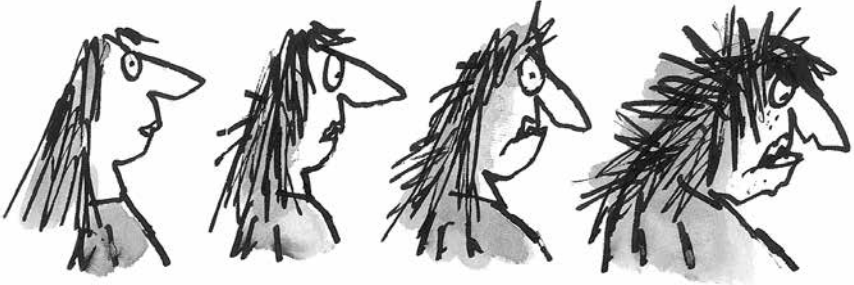
Pažvelkite į ją.

Matėte moterį šlykštesniu veidu? Abejoju.

Keisčiausia, kad ponia Kvanka negimė bjauri. Jaunystėje ji buvo gana daili, tačiau sendama kasmet bjaurėjo.

Kodėl taip nutiko? Aš paaiškinsiu.

Bjaurios mintys atsispindi veide. Jei žmogui kasdien, kas savaitę, kasmet ateina į galvą tik bjaurios mintys, jo veidas darosi vis šlykštesnis, kol pasidaro toks baisus, kad nebegali į jį žiūrėti.

Žmogus, kurio mintys šviesios, niekada nebus bjaurus. Gali turėti nosį kaip bulvė, kreivą burną, dvigubą pagurklį ir atsikišusius dantis, bet nuo gerų minčių tavo veidas spinduliuos, ir tu visada atrodysi žaviai.

Ponios Kvankos veidas nespinduliavo.

Dešinėje rankoje ji nešiojosi lazdą. Žmonėms sakydavo, kad jai ant kairės kojos pado auga karpos, todėl vaikščioti sunku. Bet iš tikrųjų lazdos jai reikėjo mušti – šunims, katėms ir mažiems vaikams.

Ir dar stiklinė akis. Ponia Kvanka turėjo stiklinę akį, kuri visada žvairuodavo.